

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

**Puente, Luis de la
Coloniae Agrippinae, 1616**

§. 1.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42916

» orabat: exterior enim reuerentia multum inuat
 » deuotionem internam. Ad quam vt se prouoca-
 » ret, sibi ipsi dicebat: cogitabo saepius quomodo
 » Angeli in Dei conspectu versentur, cum consci-
 » entia scilicet valde pura, & intima reuerentia: &
 » me aspiciens pudore suffundar, quod cum illa pu-
 » ritas mihi desit, deficiam quoque in exhibenda
 » reuerentia. Memor quoque ero eius, quod dixit

a Iob. 41.3 Deus apud Iob: a *Non parcā ei, & verbis poten-
 tibus, & ad deprecandum compositis:* nam quod be-
 nē ores, (vt exponit Sanctus Gregorius) non in
 eo consistit, vt composita verba proferas: sed vt
 in amaros gemitus orando prorumpas. Ordina-
 riē orabat solus absque socio adiuuante, vt diu-
 tius oraret, possetque in sensis, quā Deus commu-
 nicaret, hærere, ac frui: quorum etiā testes non
 habere cupiebat. Ex frequenti etiā vsu Psalmo-
 rum in suis exhortationibus; & Spiritu, quem ex
 eis hauriebat, aduertebatur hōrum interiorum
 eius sensuum magnitudo. perpendebat enim val-
 de quodlibet eorum verbum. Imō etiā, cum
 se cruce sancta signaret, valde erat exactus, singu-
 lari quādam deuotione sanctam hanc crucis ce-
 remoniam formans: dedit enim illi Deus, vt sen-
 tiret, cum se cruce signaret, ac diceret: In nomine
 Patris, & Filij, & Spiritus sancti, tres diuinas per-
 sonas benedictionem suam illi impartiri, cum ip-
 se earum nomine id faceret.

§. I.

MVLTO tamen magis eius deuotio appa-
 rebat in sacro Missæ, ad quod magna se
 diligentia præparabat: studendo, maxi-
 mām conscientia suæ puritatem habere: saepius

68

eam in die examinans, suosque defectus frequenter confitens; & aliquid temporis recollectioni tribuens, antequam ad celebrandum accederet. Et quidem, etiamsi multæ euenirent occupationes, & impedimenta, quotidie celebrabat, etiam cum iter faceret: quamuis aliquas alias commoditates hanc ob causam esset relicturus: & incommoda ac pericula etiam magna subiturus: quemadmodum illi accidit in itinere Romano eundo & redeundo per Galliam, dum per multa loca hæretica transiret: nihilominus enim nunquam sacrum facere prætermittebat. Faciebat autem Sacrum diu; & cum tanta quiete ac deuotione, ut etiam eam in Auditoribus excitaret. Et quidam de nostra Societate fassus est, se, cum secularis esset, ad eam ingrediendam fuisse permotum cum videret deuotionem, modestiam, grauitatem, & tantam totius hominis compositionem, in ipso Sacro, ac Officio diuino quod peregit in hebdomada sancta. Et quædam alia persona, quæ etiam lucidiores habebat oculos, (fuit autem B. Mater Theresia Dei Iesu) audiens quadam die eius Sacrum, vidit eum toto tempore, quo Sacrum durauit, habuisse in capite diadema quoddam magni splendoris, indubitatum indicium magnæ charitatis ac deuotionis internæ, qua Sacrum faciebat. Aliquando ad illud faciendum recipiebat se ad separatam aliquod sacellum, solum cum ministris: & tunc solito diutius hærebat, iuxta gratiam, & visitationem diuinam, quam à Deo accipiebat, & quidem frequenter: quamobrem in suis necessitatibus, tentationibus, angustiis, & arduis negotiis refugium habebat ad sacrum Missæ. vbi magnam

Deus veritatum lucem, magnaque Spiritus sen-
 magne consolationis, instructionis, ac respiratio-
 nis ei communicabat circa ea, quæ acturus aut pas-
 surus erat; quorû inferius fiet mentio. Huius quo-
 que erat magnum indicium, & commune in ore
 multorû huius Prævinciæ, quod scilicet aliquan-
 do inter celebrandû ei loquerentur Angeli custo-
 des eorum, quorum ipse Cõfessiones audiebat, &
 cum quibus versabatur: ei reuelantes, quare indi-
 geret anima illa, quæ ipsi esset cõmendata. Et cum
 quidam Pater Societatis, valde ipsi familiaris, cõ-
 munem hanc vocem ei significaret, & cõfidenter,
 an ita esset, interrogaret: vir Sanctus valde eru-
 buit; nec tamen verbû vllum respondit: quod non
 est leue veritatis indicium. nam alioquin, vt erat
 ille humillimus, statim rem eleuasset, ac respon-
 disset, decipi, qui talia cogitarent: quare verecun-
 do illo silentio, annuere visus est. Quam ob rem
 sancta illa mater Theresia de Iesu in libro suo di-
 xi: (quod paulò post videbimus) sanctissimum
 Sacramentum huic seruo Dei (qui eius erat Con-
 fessarius) magnum lumen dare, ad res eius, quæ ex-
 traordinariæ, valdeq; excelsæ erant, intelligen-
 das, ac penetrandas: hoc insinuans, quod ipsemet
 Deus per se, aut per Angelû suum sanctum eas illi
 in sacro Missæ manifestaret. Nec mirum quod SS.
 Angeli, qui iuxta cõmunem sacrorum Doctorum
 sensum altissimo huic Missæ Sacrificio assistunt,
 obseruantes insignem deuotionẽ, qua magnus hic
 Sacerdos illud offerebat, ibi cû eo colloqueretur:
 eumq; docerent, qd ipse ad gloriã Dei nosse cupie-
 bat; & extimularët ad suum ministerium cum ea
 dignitate & sanctitate, quã eius celsitudo exigit,
 præ-

*Martinus
 Alarconius
 qui Burgis
 obiit.*

Cap. 8.

præstandum. Et hic fortè specialis illa eius deuotio non solū ad custodes Angelos; sed nominatim (vt ipse scriptū reliquit) ad eum, qui Sacrificium Altaris Deo offert: de quo in ipso Canone Missæ dicitur: *Iube hæc perferri per manus S. Angeli tui*, *S. Thom. 3. p. 4. 83. d. 4. ad. 9.* Siue is Angelus Sanctus, aliquis sit eorū, qui ad assistendum ibi sunt constituti, tam ob reuerentiam tantæ maiestati, ibi exiſtenti debitam, q̃ ad ipsum Sacerdotem iuuandum: vt illud cum debita reuerentia ac deuotione offerat, cuius manus etiam est (vt in Apocalypsi habetur) *a offerre Deo oblatio-* *a Apoc. cap. 8. 3.* nes & *orationes Iustorū*; siue sit Angelus ipsius Sacerdotis celebrantis custos, cui efficacius tunc assistit, ad prædicta hæc Officia erga eum præstanda. Sacro ipso finito, manebat per mediā minimū horam in magna sui recollectione, ac deuotione, gratias Deo agēs p̃ accepto tanto beneficio; & ibi interna sensa & Illustrationes spirituales erant frequentiores, vt colligitur ex ijs quæ in suo libello scripsit: sæpè dicens: sibi eas comunicatas post Sacrum finitum, quorum hic aliquas, quæ ad hoc propositum magis spectant, ponemus.

VNA fuit ipso die Epiphaniæ: finito, inquit, Sacro, recordabar felicitatis istorū Regū; & optans mihi eandē, audiui respōsum internū dicētis: illi eum adorarūt; sed tu in te receptum tecū portas, quasi ei dictum esset: maior est tua felicitas, & Iustorū, ac Sacerdotū huius temporis: qui nō solum Christū adorant, sed etiam verè & realiter eundē accipiūt in sanctissimo sacramēto, q̃ secū portāt. Sed quoniā non oēs ita hoc præstant, vt deberent, alium internum sensum dedit ei Dominus in illis verbis Euangelij illius diei: *b Ecce Magi. Mirū est b Matt. 2. 9.*

„ quod Reges diuites, ac sapientes quærant Deum,
 „ mirum, stupendum! sed cur adeò stupendum? quia
 „ necesse est cadere idola, si velint, ita arcã recipe-
 „ re, vt cõmodum inde sentiant. In nobilibus debet
 „ ruere honor; in diuitibus delicia; in sapientibus
 „ tumēs superbia: quæ illi plurimū amant; & ne de-
 „ serant, statuunt potiùs Dei arcam à se reijcere, ac
 61. Reg. 57. dimittere, dicentes id quod Philistæi olim: c Non
 maneat arca Dei Israel apud nos, quoniam dura est
 manus eius super nos. in quib⁹ verbis effecit Domi-
 nus, vt ille causas intelligeret, cur multi, præcipuè
 nobiles, diuites, ac deliciofi recusent accipere ar-
 cam viuam noui testamenti in sanctissimo Sacra-
 mento latentē; aut eam recipiant cū exiguo fru-
 ctu: quia scilicet volunt in altari cordis sui idolū
 Dagon, rem scilicet illā creatā, quam inordinatē
 diligūt retinere, quæ nisi in terram cadat, & mor-
 tificationis gladio, ita eius caput, ac manus am-
 putent; vt ampliùs non audeat cogitare, loqui, aut
 facere quod solebat: non efficiet in tali corde di-
 uina hæc arca, stupenda misericordiæ suæ opera;
 sed iustitię, puniendo illos magna ariditate, tene-
 bris, cordis duritia, alijsq̃ue internis desertioni-
 bus: donec verè se emēdent, aut indurati, arcā à se
 reijciant, iudicātes esse graue, & planè insulsum,
 frequenter cõmunicare. Ex quo prouenit, vt quē-
 admodū vnus idemq; Sol, atq; ignis lutū indurat,
 cerā verò liquefacit: ita, qui hunc Dominū susci-
 piunt, si sunt tanquam lutū, verè indurentur; si autē
 tanquā cera, liquefiant eius amore. Alia vice hunc
 „ ei sensum internū Dominus dedit: si animę nostrę
 „ vita sufficiens sibi est, & corpori, cui vnitur, eiuf-
 „ que partib⁹ omnib⁹ etiā minimi digiti vngulæ, &
 mini-

minimo pilo: quanto magis vita Christi, quæ est
 vita Dei, sufficiet sibi, & animæ, ad quam in hoc
 Sacramento venit. Hoc enim est, quod ipse Do-
 minus dixit: *d Sicut misit me viuens Pater, & ego* ^{d Ioan. 6.}
viuo propter Patrem, & qui manducat me, ipse vi- ^{58.}
uet propter me. Dicat igitur anima statim post
 Communionem: vita tua Domine vtrique suf-
 ficiet, tua Sanctitas, tua Potentia, tuæ Diuitiæ:
 modicum fermenti totam massamapidam red-
 dit: & tu in medio cordis existens non reddes il-
 ludapidum: & intelligat anima, causam, cur
 duram se in Cômunionē sacra sentiat, solere esse
 propterea, quod cū dono acceperit ipsum Do-
 minum, non satiatur tanto dono: & diuertens ab
 eo oculos, eos conijcit in teneros sensus & lacry-
 mas, quas desiderat: quare iuste punitur in eo, vt
 minus donum non accipiat, quæ maiori non fa-
 tiatur. Quod si dicas, te id facere, vt ipsi magis
 placeas: respondet ipse animæ tuæ: insignis i-
 gnorantiæ esse, cogitare Domino ipsi alia via, &
 ratione placere, quàm ipse velit; & præstare, eius
 diuinæ prouidentię id committere; teque pati-
 entię virtute armare. Additque, quando Deus in
 animam venit, non relinquere bona sua domi, nō
 oculos misericordes, non dulcedines & suauita-
 tes, nec suas potentias, & excellentias, nec vacu-
 um, sed plenū venire. quare qui Deum habet, om-
 nia bona habere: & optimam viam valdeq; com-
 pendiosam ad omnia possidenda esse, oculos ab
 eis auertere, ipsumq; solum desiderare; nec desiste-
 re, donec illum vade sibi vnitum habeat; & tunc
 Davidis illud implebitur: *e Satiavit animam in-* ^{e psal. 106.}
anem: & animam esurientem satiavit bonis.